

ת"פ 54749/08/16 - מדינת ישראל נגד אלכסיי גרייז

בית משפט השלום באילת

ת"פ 54749-08-16 מדינת ישראל נ' גרייז(עציר)

21 מרץ 2017

כ"ג אדר תשע"ז

בפני כב' השופט גל שלמה טייב

המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

הנאשם:

אלכסיי גרייז (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד זוהר אזרואל, עו"ד עידן שחר, עו"ד מערוף סעד

הנאשם וב"כ - עו"ד אביב סטרול - ס"צ

הכרעת דין

מבוא

עמוד 1

1. כלבים הגדלים בחצרו וביתו של אדם נמצאו חבולים, סובלים מכוויות, בחלקים שונים בגופם. כיצד נגרמו אותן חבלות? מי עומד מאחורי גרימת אותן חבלות? האם המאשימה, במארג הראיות שנחשף בפני בית המשפט, הצליחה לעמוד בנטל ההוכחה הנדרש ממנה, בהינתן כי אין ראיות ישירות כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו?

שוטרי בילוש דופקים על דלת ביתו של הנאשם בדרישה כי יפתח את הדלת. הנאשם מסרב ומתקשר למוקד המשטרה על מנת לבדוק את טענת העומדים בפתח הדירה כי אכן מדובר בשוטרים. בעקבות תשובת המוקד ולאחר התמהמהות נוספת נפתחת הדלת, האם יש בהתנהגות הנאשם כדי עבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו?

כתב אישום והשתלשלות ההליכים

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של התעללות בבעל חיים, לפי סעיפים 2+17(א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994 (להלן - חוק צער בעלי חיים) והפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

3. על-פי כתב האישום, הנאשם ומר יורם לוי, מתגוררים באותו בניין, בכתובת 216 בעיר אילת, כאשר הנאשם גר בדירה מעל דירתו של יורם לוי, המתגורר בדירת גן, בה נמצאים כלבים אותם הוא מגדל. בתאריך 16.08.2016, ב-4 זמנים שונים, במהלך היממה, שפך הנאשם על כלביו של יורם לוי חומר נוזלי, שטיבו אינו ברור, וגרם להם לכאבים עזים, פצעי כוויות בכל חלקי הגוף, נשירת הפרווה וקילוף העור עד לחשיפת בשרם. כתוצאה מכך, הכלבים צווחו מכאבים ונלקחו לטיפול רפואי.

עוד עולה מכתב האישום כי במהלך השנה שקדמה לאירועים מיום 16.08.16, הנאשם במספר הזדמנויות שפך חומר נוזלי, שטיבו אינו ידוע, על כלביו של מר יורם לוי, שגרם להם לכוויות ולנשירת הפרווה.

ביום 18.08.16 (בכתב האישום נפלה טעות קולמוס באשר למועד זה - הערה שלי - ג.ש.ט.), עת הגיעו שוטרים אל דירת הנאשם, סירב הנאשם לפתוח את דלת הדירה, תוך שהוא אומר לשוטרים "אני לא פותח", וזאת על אף שהבין כי מדובר בשוטרים וזאת על מנת להכשילם או להפריע להם במילוי תפקידו.

4. הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר במיוחס לו. במענה מפורט, בכתב, אישר הנאשם, כי אכן מתגורר באותו בניין של מר יורם לוי (להלן - המתלונן), אולם כפר בכך שדירתו משקיפה לחצר המתלונן. הנאשם כפר בכך ששפך, בהזדמנות כלשהי חומר נוזלי על כלבי המתלונן ובאשר לחבלות והכאבים שנגרמו לכלבים, כפר מחוסר ידיעה. באשר לעבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו טען כי לא סירב לפתוח ואף לא טען בפניהם "שהוא לא פותח".

יריעת המחלוקת

5. בשים לב למיוחס לנאשם בכתב האישום ולמענה שנמסר בעקבותיו, יריעת המחלוקת בין הצדדים

רחבה ומשתרעת על כל עובדות כתב האישום, למעט העובדה כי הנאשם והמתלונן שכנים ומתגוררים באותו בנין ושברטון שהוגש כראיה, בהסכמה (9/ת), נצפה אדם שופך חומר נוזלי מחלון הדירה בה נמצא לעבר הקרקע. (אבהיר כבר עתה כי הסרטון כולל 4 מקטעים שונים ולצורך הנוחות ייקרא בהמשך הסרטון).

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה עתר להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו. באשר לעבירה של התעללות בבעל חיים, הפנה ב"כ המאשימה לתיעוד שב-9/ת אותו הגדיר כראיה העיקרית, המבסס את הנטען בעובדה 1 לכתב האישום ומחזק את הראיות ביחס לנטען בעובדה 3. עוד הפנה ב"כ המאשימה לעדותו של המתלונן ולפיה התקנת המצלמות לעבר חלון ביתו של המתלונן, באה על רקע החשד ביחס אליו כי הוא זה שפוגע בכלבים וזאת לאחר התייעצות עם עדת תביעה 2, הגברת דניאלה אורטנר (להלן - **דניאלה**). בעניין זה הדגיש ב"כ המאשימה כי הוכח שהסרטון לא היה ערוך, למעט הורדת הקטעים הלא רלוונטיים, כי המצלמה מקליטה גם סאונד ולא הוגשה כל ראיה נגדית לסתור ראיות אלה על אף שהמחשב הועבר למומחה מטעם ההגנה לצורך הגשת חוות דעת נגדית.

7. באשר לזהות האדם הנצפה בסרטון טען ב"כ המאשימה, כי בדירה מתגוררים הנאשם, אחיו מר פבל גרייז (להלן - **פבל**) ואמם, כשמתוך הראיות עולה כי במועד המתואר בעובדה 1 לכתב האישום לא נכחו אחרים בדירה. ב"כ המאשימה עמד על כך כי האירועים התרחשו לאורך שעות היממה ועל אף שאין זמנים מדויקים, הרי שניתן להיווכח מהסרטון כי חלק מהאירועים היו בשעות היום וחלקם בלילה וזאת על פי תאורת הרחוב באותם זמנים.

ב"כ המאשימה הפנה להודעתו של פבל, (15/ת ו-16/ת) שמזהה בסרטון את הבניין בו הוא גר, את חלון הבית ואף את הנאשם שופך את החומר, למרות שהוא מתקשה לומר זאת, תוך שהוא מצביע על המניע למעשה, ההפרעה של הכלבים. ב"כ המאשימה אף ציין כי הוגשו תמונות של הנאשם ופבל, המעידות על שוני ברור בתווי הפנים בין השניים, שיש בהם כדי לחזק את הראיות כי הנאשם הוא זה ששפך את החומר.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי גם בשיטת האלימינציה הראיות מצביעות על כך שהנאשם הוא זה ששפך את החומר. מעבר לתמונות שהוגשו, מהם ניתן ללמוד שמדובר בגבר, שצבע שערו וה"מפרצים" בשיער דומים יותר לנאשם, טען ב"כ המאשימה כי מהראיות שהוגשו הוכח כי פבל עבד במועד הרלוונטי, בעוד שהנאשם היה ביום חופש, על אף שניסה בכל דרך להרחיק עצמו, תוך דחית כל ניסיון לקשר אותו למקום עבודתו ואפילו לביתו. לדברי ב"כ המאשימה, הנאשם אף עוצם עיניו, לכאורה, מהמתרחש סביבו וטוען כי לא ידע על החבלות שנגרמו לכלבים, על אף שכל העדויות מצביעות על כך שכולם בשכונה ידעו, גם מי שלא גר בה בדרך קבע, כדוגמת עדת ההגנה.

8. באשר לתוצאות המעשה, טען ב"כ המאשימה כי התמונות שהוגשו מדברות בעד עצמן וברור כי אין מדובר במחלת עור אלא בכוויות, כשעדויות של המומחה מר זבירין מבססת זאת באופן מובהק. לדברי

ב"כ המאשימה, עדותו של מר זבירין אף מחזקת את הראיות באשר לנטען בעובדה 3, שכן אמנם המתלונן לא ראה את הנאשם שופך חומר קודם ליום 16.08.16, אולם הכוויות דומות ובהינתן המניע, ישנן ראיות לכך כי הנאשם ביצע את אותן כוויות גם במקרים קודמים ולכל הפחות קיימות ראיות לניסיון ביצוע אותן עבירות, בשים לב לכך כי המתלונן תפס את הנאשם באישון ליל, בחלון המשקיף לחצרו של המתלונן כשהוא מערבב חומר כלשהו.

9. באשר לעבירה של הכשלת שוטר, טען ב"כ המאשימה כי גם אם תתקבל גרסתו של הנאשם, כי לא פתח את הדלת מאחר ולא זיהה כי מדובר בשוטרים, הרי שלאחר השיחה עם המוקדנית המשיך הנאשם להתמהמה בפתיחת הדלת, ואף טען כי אינו דובר עברית על אף ששוחח עם המוקדנית בעברית, כמו גם בעדותו בבית המשפט. עוד הוסיף ב"כ המאשימה כי גם התנהגותו המאוחרת של הנאשם, שעה שסירב להתלבש יש בה משום הכשלת שוטר.

10. ב"כ הנאשם בטיעוניו, עמד בצדק על כך כי מדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבתיות, הן באשר לזהות הזורק של החומר והן באשר לקשר בין זריקת החומר לפגיעה בכלבים. אף ביחס לחבלות שנגרמו לכלבים חלק ב"כ הנאשם על כך כי מדובר בכוויות שנגרמו כתוצאה משפיכת הנוזל. בשים לב לכך, טען ב"כ הנאשם כי מכלל הראיות לא עולה מסקנה הגיונית אחת ויחידה כי הנאשם הוא זה שזרק את החומר וגרם לחבלות ולטענתו הוכחה תזה חלופית אפשרית ולפיה המתלונן הוא זה שגרם לאותן חבלות.

11. קודם לבחינת הראיות שהונחו בפני בית המשפט טען ב"כ הנאשם כי הסרטון שהוגש, כראיה המרכזית אינו קביל וזאת משני טעמים: האחד - אי עמידתו בתנאי הקבילות שנקבעו בהלכת שניר וזאת נוכח דבריו של עד התביעה, בנו של המתלונן מר אילי לוי (להלן - אילי) ולפיהם ערך את הקובץ והשמיט בו קטעים רבים, אותם מצא כ"לא רלוונטיים" לתפיסתו. השני - התקנת המצלמה כמתעדת את הנעשה בחלון ביתו של הנאשם על ידי המתלונן מהווה פגיעה בפרטיות והיא פסולה כראיה אם הוגשה ללא הסכמת הנאשם.

12. ב"כ הנאשם טען כי לא הוכח שהחלון ממנו נזרק החומר הוא חלון ביתו של הנאשם, שכן לא ניתן להסתמך על דברי השוטר סניצר, אשר לא ציין את הקומה בה נמצא החלון ואף העד פבל אינו מזהה את החלון כחלון ביתו באופן וודאי. בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי לא ניתן לסמוך על עדותו של המתלונן, בנוגע לזיהוי החלון כחלון ביתו של הנאשם ובכלל, שכן גרסתו היתה לא אמינה בשים לב לכך שטען כי הכלבים סובלים מזה כשנתיים מכוויות, אולם פקחים שפקדו את הבית לא שמו לב לכך. עוד טען ב"כ הנאשם כי גרסת המתלונן "כבושה" בכל הקשור לכך כי תפס את הנאשם כשהוא מערבב חומר אותו התכוון לשפוך על הכלבים, עוד קודם להתקנת המצלמות, גרסה שהועלתה לראשונה רק בבית המשפט.

13. באשר לזהות הזורק טען ב"כ הנאשם כי לא הוכח באופן חד משמעי כי הנאשם הוא זה שנצפה זורק את החומר מאותו חלון. לדבריו, על אף שאינו טוען כי אימו של הנאשם היא זו שזרקה יתכן כי באותו

מועד אירחה אנשים אחרים בבית והאם לא הובאה כעדה על אף שנחקרה במשטרה. בנוסף נטען על ידי ב"כ הנאשם כי מאחר ועל גבי הסרטון לא צוין זמן אין אפשרות להוכיח כי פבל לא היה באותן שעות בבית. לטענת ב"כ הנאשם, אף הניסיון לבסס את זהות הזורק על עדותו של פבל במשטרה אין די בה שכן גם בחקירתו במשטרה וגם בעדותו בפני בית המשפט מדגיש פבל כי אינו מזהה את הנאשם ב-100% כמי ששופך את החומר, ומסתפק בכך שהזורק דומה לאחיו אלכסיי. בעניין זה הפנה ב"כ הנאשם לדברי פבל עצמו כי דבריו בחקירה היו תחת לחץ בשל היותו חשוד בגין אותם אירועים ולכן לטעמו אמר את שאמר בחקירה על מנת לרצות את החוקר.

13. אף בנוגע לחבלות שנגרמו טען ב"כ הנאשם כי אין ראיה ישירה לכך כי זריקת החומר גרמה לאותן חבלות, תוך שהוא טוען כי חוות הדעת שהוגשה על ידי הוטריר, מר אילן זבירין **(להלן - הוטריר)**, אינה ערוכה כדין ולכן לא קבילה. עוד טען ב"כ הנאשם כי החבלות שנגרמו לכלבים אפשר ונגרמו כתוצאה מנשיכות ומשחק בין הכלבים עצמם ולא בהכרח משפרכת החומר.

14. בשים לב לכך כי הראיות נסיבתיות, טען ב"כ הנאשם כי גם אם בהצטברן קיימת תזה ולפיה הנאשם ביצע את המיוחס לו הרי שקיימת תזה חלופית המבוססת על עדותה של עדת ההגנה, הגבר נועה סימי כהן **(להלן - נועה)**, שעדותה במשטרה הוגשה בהסכמה ולפיה המתלונן בעט בכלבים בחוזקה, עובדה המאושרת על ידי המתלונן עצמו והעומדת בסתירה לטענת המתלונן כי הוא אוהב כלבים. ואולם לדברי ב"כ הנאשם, אין מדובר רק בבעיטה חזקה אלא אותה עדה מריחה ריח שרוף הבוקע מבית המתלונן ולכן פועלת בנדון ומתקשרת לאמה. לדברי ב"כ הנאשם העובדה כי באחד מהאירועים המוצגים בסרטון לא נראה כי נשפך נוזל כלשהו ועל אף זאת הכלבים צווחו, מחזקת את התזה החלופית אותה הציג כי המתלונן הוא זה שהתעלל בכלבים, כשגם עדת התביעה הגברת אורטנר אישרה כי התנאים בהם הוחזקו הכלבים אינם ראויים ויש בהם משום התעללות באותם כלבים. לפיכך סבר ב"כ הנאשם כי לא ניתן לומר כי המסקנה היחידה אותה יש להסיק היא כי הנאשם הוא זה שגרם לאותן חבלות.

15. באשר לנטען בעובדה 3 בכתב האישום טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה, כשלא הוכיחה את מספר הפעמים בהם בוצעה אותה עבירה, לא הוגשו ראיות לחבלות שנגרמו ואף לא ראיה באשר לזהות גורם החבלה.

16. ב"כ הנאשם אף טען לקיומה של הגנה מן הצדק, שכן לטעמו המאשימה נקטה באכיפה בררנית, שעה שהעמידה לדין רק את הנאשם בעוד שכנגד המתלונן נאספו ראיות כי הוא מתעלל בכלבים, כפי שעלה מעדות העדה נועה, עדותו של פקד טל עלוש ועדות החוקר רם פיטוסי, כשהמאשימה לא הראתה טעם להבחנה בין השניים.

17. באשר לעבירה של הכשלת השוטר, טען ב"כ הנאשם כי העובדה שהנאשם התקשר למוקד כדי לברר האם אכן האנשים שעומדים מאחורי הדלת הם שוטרים ופתח להם מיד לאחר מכן, גם אם עברו מספר דקות, מחייבת את המסקנה כי מעשיו של הנאשם לא נועדו על מנת להכשיל את השוטרים ולכלל הפחות

הם בגדר זוטי דברים.

18. בתגובה לטענות בדבר העדר קבילות הסרטון השיב ב"כ המאשימה כי טענה זו לא נתמכה בראיה כלשהי, בעוד שעורך הסרטון העיד על האופן בו הפיק את החלקים הרלוונטיים משעות ההקלטה הרבות ואף העמיד לרשות ההגנה את מחשבו האישי על מנת לבדוק על ידי מומחה מטעמה.

באשר לטענה לקיומה של הגנה מן הצדק טען ב"כ המאשימה כי חומר הראיות מצביע על המתלונן כמי שאוהב את אותם כלבים ועל כן אין זה מתיישב עם התעללות בהם. עוד הוסיף ב"כ המאשימה כי המתלונן הבהיר כי לצורך איסוף הכלבים לעיתים משתמש ברגליו אך אין מדובר בבעיטות. על כל פנים טען ב"כ הנאשם כי לא ניתן להשוות בין השימוש ברגליים מצד הנאשם לצורך איסוף הכלבים למעשיו האכזריים של הנאשם.

אופן ההכרעה

19. בשים לב ליריעת המחלוקת בין הצדדים, בשלב הראשון אכריע בשאלת קבילות הסרטון המתעד לכאורה את גרימת החבלות לכלבים (ת/9). לאחר מכן, אדון בשאלה האם התזה לה טוענת המאשימה היא המסקנה היחידה ואין בלתי העולה מהראיות שהונחו בפני או שמא כטענת ההגנה קיימת תזה חלופית אפשרית וסבירה אחרת. עוד אבחן האם המאשימה עמדה בנטל ההוכחה ביחס למעשים המיוחסים לנאשם, שקדמו ליום 16.08.16. ככל שאקבל את טענת המאשימה, אבחן את טענת ההגנה לקיומה של הגנה מן הצדק ולבסוף אבחן את התקיימות יסודות העבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

דין והכרעה

קבילותו של הסרטון המתעד את שפיכת הנוזל

20. כאמור, טען ב"כ הנאשם שתי טענות בעניין קבילות הסרטון ואבחן אותן על פי הסדר בהן נטענו.

21. אכן, כפי שטען ב"כ הנאשם, על מנת שהקלטה כלשהי תתקבל כראיה עליה לעמוד במבחני קבילות, כפי שנקבעו בפסיקה. פסק הדין המנחה והיסודי בעניין זה ניתן כבר לפני למעלה משלושה עשורים בפרשת שניר ע"פ 869/81 שניר ואח' נ' מדינת ישראל פד (לח 4) 169 בעמ' 194, שם נקבעו התנאים המוקדמים לקבילות הקלטה שהינם: א. המכשיר או האמצעי ששימש להקלטה פועל כהלכה ומקליט. ב. האדם המקליט יודע להקליט. ג. ההקלטה מהימנה ונכונה. ד. לא נעשו בהקלטה שינויים בצורת הוספות או השמטות. ה. זיהוי של המדברים שקולותיהם נקלטו. ו. הדברים נאמרו מרצונו הטוב של המדבר ללא כפייה וללא פיתוי.

תנאים אלה מטבע הדברים ולאור השינויים הטכנולוגיים זכו להתפתחות בפסיקה ומרכז הכובד עבר מהסוגיה הטכנית אל מהות ושלמות ההקלטה.

כך נקבע בע"פ 2801/95 קורקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (סעיף 9):

"התפתחותה של ההלכה הפסוקה בנושא זה - ככל הנראה בעקבות ההתפתחות הטכנולוגית בתחום ההקלטה - ריכזה את הטענות כנגד הקבילות הטכנית של סרט ההקלטה במסגרת 'טענת גג' כוללת, המדברת בקיומו של חשש שסרט ההקלטה אינו משקף נכונה את השיחה המוקלטת. מרכז הכובד הוסט מן הפרטים הטכניים של תקינות ההקלטה - המכשיר והסרטים - וממיומנות המקליט, אל 'שלמות' ההקלטה, כאשר פגמים וליקויים קוטעים את השיחה, אינם פוסלים מלכתחילה את קבילות הסרט אלא אם כן מותירים הם חשש שמא ההקלטה אינה מציגה תמונה אמינה של השיחה". (הקו התחתון הוסף - ג.ש.ט.)

עוד נקבע בפסיקה כי כאשר יש הקלטה חלקית או לקויה שלא עקב טיפול מכוון, ההקלטה קבילה ויש לבחון משקלה (ע"פ 331/88 חלובה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). יתרה מכך בע"פ 639/79 דוד אפללו נ' מדינת ישראל (06.05.80) (להלן - עניין אפללו), נקבע כי אף פעולה מכוונת של המקליט למחיקת חלקים מההקלטה אינה מובילה למסקנה כי ההקלטה אינה קבילה ולכל היותר תהיה לכך השפעה באשר למשקלה של הראיה. בעניין אפללו, המקליט מחק חלק מתוכן השיחות בסובר כי נושא השיחה אינו רלבנטי לחשדות בתחום הסמים. בשל חשיבות הדברים, המתאימים לעניינו, הביא את דברי בית המשפט העליון כלשונם:

"...על רקע עקרונות אלה תבחן שאלת קבילותה של הקלטה שרצף השיחה המוקלטת בה הופסק על ידי פעולה מכוונת של המקליט. לדעתי, אין בהפסקות אלה כשלעצמן כדי לשלול את קבילותה של ההקלטה - להבדיל מהשפעה אפשרית על משקלה. ההקלטה עדיין משקפת נאמנה את החלקים שהוקלטו. אין היא מעידה שקר על שהתרחש. היא "מצלמת" באופן אוטנטי את האירוע. למה הדבר דומה? לעד שהיה נוכח בשעת השיחה אך נכנס ויצא מהחדר או לעד שבהיותו בחדר הקשיב לחלק מהשיחה ולחלק אחר לא הקשיב, באופן שהוא יכול להעיד רק על החלקים אותם שמע. אפילו פעולותיו מכוונות הן - שכן אין לו עניין בשמיעת שיחה בטילה והוא מבקש לשמוע אך את שמעניין אותו - אין בכך כדי לפגום בקבילות עדותו. הוא הדין בהקלטה, שאינה אלא אמצעי טכני לשימור ההתרחשות. השאלה העיקרית היא תמיד זו, אם ההקלטה משקפת נאמנה את האירוע, ואם התשובה על כך היא בחיוב, כי אז הונח היסוד לקבילותה. הפסקות בהקלטה אינן פוגמות בנאמנות, שכן החלק המוקלט משקף נאמנה את שהתרחש בשעת הקלטתו. הקביעה בע"פ 28/59 כי "לא נעשו בסרט שינויים בצורת הוספות או השמטות" מכוונות לשינויים המעוותים את האמת. הכוונה היא לתוספות דברים שלא היו ולא נבראו או להשמטת דברים, באופן שהחלק הנוותר אינו משקף נכונה את שאירע בו הלכה למעשה, כך שהוא מעיד שקר על עצמו. אין כוונתה של דרישה זו כי לא נעשו כלל הפסקות בהקלטה. ב- State v. Raasch (1937) 201 Minn. 158; 275 N.W. 620 נוהלה שיחה בין החשוד לבין אדם אחר. לא כל השיחה הוקלטה, אלא הוקלטו אך קטעים שהמקליט ראה אותם רלבנטיים לחקירה. בית-המשפט קבע כי ההקלטה היא קבילה (ראה) (58 756 A.L.R 3d 57; 1037; 80/68 A.L.R 2d 1024 בע"פ 80/68 פ"ד כב, 2, 63 הוקלטה שיחה, תוך שהמקליט הפסיק את ההקלטה מקום שהשיחה גלשה לדברים בטלים וחסרי חשיבות. נפסק כי אין בכך כדי לפגום בקבילות ההקלטה...") (וכן ראה עמדתו של כבוד השופט א' שהם בע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.16), באשר לצורך בהגמשה נוספת של תנאי הקבילות לנוכח ההתפתחות הטכנולוגית בשנים האחרונות).

22. העולה מן האמור הוא כי בכל הקשור לצד הטכני של ההקלטות יש הגמשה ניכרת בסוגיית הקבילות ובמקום בו הוכח כי ההקלטה ובעניינו הסרטון המתעד את שפיכת הנוזל מתעד את האירוע באופן אותנטי, הרי שההקלטה תהא קבילה ונותר לבחון את משקלה בלבד.

מחומר הראיות אין חולק כי מרגע הפעלת המצלמה על ידי המתלונן ובנו היא פעלה והקליטה את המתרחש, באופן רצוף, פרק זמן של כ-40 שעות (עמ' 38 שו' 18, לפרוטוקול). עוד אין חולק כי אורך ההקלטה בסרטון שהוגש הוא סביב דקה אחת (ראה ת/9, עמ' 39 שו' 30 לפרוטוקול). יתרה מכך אין חולק כי ההקלטה ערוכה ונמחקו ממנה חלקים רבים, תוך השארת אותם קטעים, אשר לכאורה מתעדים את שפיכת החומר הנוזלי על הכלבים (עמ' 35 שו' 3-4, עמ' 38 שו' 19-20 לפרוטוקול). עוד יצוין בעניין זה כי המצלמה שהותקנה מתעדת גם קולות שנשמעים, כפי שהוכח בפני בית המשפט במהלך הדיון (עמ' 39 שו' 2-6 לפרוטוקול).

במצב דברים זה ובשים לב לכללים שנקבעו בפסיקה ובעיקר לאור העולה מדברי בית המשפט העליון בעניין אפללו, המסקנה המתבקשת היא כי הסרטון שהוגש לבית המשפט על אף שהושמטו ממנו קטעים קביל כראיה, שכן הוא מתעד באופן אותנטי ומשקף נאמנה את שמתועד בו ומבלי שהובאה ראיה כלשהי לכך שהסרטון עוות על ידי מאן דהוא או "הושתלו" בו תכנים המשנים את שהתרחש בפועל. חשוב להדגיש בעניין זה כי הדיון נדחה מספר פעמים לבקשת ההגנה על מנת לבחון אפשרות להגשת ראיה מטעמה ולפיה אכן תוכן הסרטון עוות על ידי המתלונן או מי מטעמו, אלא שעל אף שמחשבו האישי של איליי נלקח למומחה מטעם ההגנה זה לא הצליח לבסס את טענות ההגנה בעניין זה.

23. אף בשאלת משקלה של הראיה אני סבור כי יש ליתן לה משקל מלא. העד איליי שהתקין את המצלמה, הפעילה וערך את החומר שהוקלט, הבהיר כי מלבד מחיקת הקטעים הלא רלוונטיים, אלה שלא תיעדו פעולה כלשהי כנגד הכלבים, לא נגע באותם קטעים שנותרו בסרטון, לא ערך אותם ובוודאי שלא "שתל" בהם קולות שלא היו בהם (עמ' 38 שו' 20, 31, עמ' 39 שו' 24-31 לפרוטוקול). העד איליי הסביר כי מחק חלקים מההקלטה גם בשל בעיית זיכרון של המחשב (עמ' 39 שו' 18 לפרוטוקול).

עדותו של העד איליי עשתה עלי רושם אמין וחיובי. העד מסר את הפרטים בנוגע להקלטה ולעריכה כמעט באופן מקצועי (על אף שאינו בעל מקצוע בתחום זה) וניכר כי יודע כיצד להפעיל את מערכת ההקלטה וכיצד לערוך אותה באופן שאינו משפיע על תוכן ההקלטה. יתרה מכך העובדה כי איפשר להגנה לבדוק את המחשב מלמדת על כך כי לא ביקש להסתיר דבר ויש בכך כדי לחזק את המשקל שיש ליתן לעדותו.

24. טענה שניה שנשמעה מפיו של ב"כ הנאשם, באשר לקבילות הסרטון נוגעת לפגיעה בפרטיותו של הנאשם, שעה שהמתלונן ובנו הציבו מצלמה המצלמת את המתרחש הנאשם בביתו ובכך יש משום פגיעה בפרטיות בהתאם לסעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות) ובשים לב לסעיף 32 לחוק הרי שהראיה אינה קבילה.

25. אין בידי לקבל את טענת הנאשם בעניין זה וזאת ממספר טעמים:

ראשית - ספק בעיני אם הצילום של החלק החיצוני של חלון ביתו של הנאשם, עונה להגדרה של **"צילום אדם כשהוא ברשות היחיד"**, כנדרש בסעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות. המדובר בחלק חיצוני של הבניין ובו מצוי אותו חלון, כאשר המצלמה אינה מתעדת את המתרחש בתוך ביתו של הנאשם, אשר ללא ספק מהווה רשות יחיד, אלא אך את המתרחש בחלק החיצוני של הבית ועל כן, לטעמי, מדובר בחלק משותף לכלל דיירי הבניין, שאינו רשות היחיד.

שנית - גם אם הספק אותו הצגתי אינו מתקיים ואכן מדובר בצילום הנאשם ברשות היחיד שלו, אני סבור כי עומדת למתלונן ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, שכן בפגיעה היה עניין ציבורי המצדיק אותה, שכן הפגיעה בפרטיות נועדה, כאמור, לתפוס את העברין הפוטנציאלי, הפוגע לכאורה בכלבים חסרי ישע ומתעלל בהם, ולהפסיק את המשכה של אותה התעללות. לא נראה כי ניתן לחלוק על חשיבותו של אינטרס ציבורי זה. לטעמי אף עומדת למתלונן ההגנה הקבועה בסעיף קטן 2(ב), שכן בשים לב לפגיעה המתוארת בכלבים הפגיעה נעשתה בניסבות בהן היתה על הפוגע חובה מוסרית לתעד את הפגיעה על מנת למנוע את הישנותה, אולם בשים לב לרישא שבסעיף קטן 2(2) המתייחס לנתבע או נאשם, אשאר תחולתה של הגנה זו בצריך עיון.

שלישית - גם אם צילום חלון ביתו של הנאשם נעשה תוך פגיעה בפרטיות ואף אם נאמר כי לא עומדת למתלונן אחת ההגנות המנויות בחוק הגנת הפרטיות, עדיין יש לבחון את משמעותו של כלל הפסילה לו טען ב"כ הנאשם.

סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות קובע:

"חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות יהיה פסול לשמש ראיה בבית משפט, ללא הסכמת הנפגע, זולת אם בית המשפט התיר מטעמים שיירשמו להשתמש בחומר, או אם היו לפוגע, שהיה צד להליך, הגנה או פטור לפי חוק זה".

שלא כטענת ב"כ הנאשם כלל הפסילה שנקבע בסעיף זה אינו מוחלט, אלא יחסי. לפיכך גם ראיה שהושגה תוך פגיעה בפרטיות, יכולה לשמש כראיה, ככל שמתקיים אחד מהסייגים המנויים בחוק. בעניינו, ברור כי הנאשם לא נתן הסכמתו לצלם את חלון ביתו, אולם עדיין לבית המשפט נתון שיקול הדעת להתיר את קבלת הראיה וזאת מטעמים שירשמו.

על השיקולים שעל בית המשפט לבחון בשאלה זו עמד כבוד הנשיא א' ברק בבג"ץ 6650/04 **פלונית נ' בית הדין האזורי נתניה ואח'** (14.05.06):

"הפעלת שיקול הדעת השיפוטי בגדריו של סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות צריכה להגשים את התכלית המונחת ביסודו. תכלית זו הינה הגשמתם של הערכים והעקרונות שהוראת הפסילה

נועדה להגשים. ערכים אלה הם בעיקרם שלושה: השמירה על הפרטיות; השמירה על זכויות האדם שפגיעה בפרטיות נועדה להגן עליהם, וקיומו של הליך הוגן, אשר במרכזו היכולת של בית המשפט לגלות את האמת ובכך לאפשר משפט צדק"

יישומם של ערכים אלה במקרה שלפני, מחייבת את המסקנה כי יש לקבל את הסרטון כראיה. אמנם גם אם נפגעה זכותו של הנאשם לפרטיות, שהיא ללא ספק אינטרס ציבורי רם מעלה, הרי שלמול אינטרס זה עומדים אינטרסים לא פחות חשובים בדמות הצורך בהשלטת החוק הפלילי והסדר הציבורי לצד ההגנה על אותם בעלי חיים חסרי ישע. יתרה מכך, חשיבות קיומו של הליך הוגן, תוך חתירה של בית המשפט לגילוי האמת, היא כשלעצמה מצדיקה קבלת הראיה במקרה זה. אין חולק כי הסרטון מהווה ראיה מרכזית ביותר, אשר בלעדיו ספק גדול אם המאשימה היתה מגישה כתב אישום כנגד הנאשם. במצב דברים זה, הצורך בגילוי האמת גובר באופן מובהק על הפגיעה בפרטיותו של הנאשם, ככל שזו קיימת, גם בשים לעוצמת הפגיעה, שאינה גבוהה.

הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות - האמנם?

27. מסכת הראיות שנפרסה בפני בית המשפט ועליה אעמוד בהמשך, לא הצביעה על ראיה ישירה כלשהי ולפיה הנאשם הוא זה שגרם לחבלות בגופם של הכלבים. יתרה מכך, אף לא הוצגה ראיה ישירה לכך שהחומר הנוזלי שנשפך מחלון הדירה, כעולה מ-9/ת, אכן פגע בכלבים וכתוצאה מכך גרם לאותן חבלות המתוארות בעובדה 1 לכתב האישום. בכל הקשור לנטען בעובדה 3 לכתב האישום, הרי שאף כאן ראיות המאשימה נסמכות על ראיות נסיבתיות בלבד.

יחד עם זאת יש להבהיר כי מהסרטון (9/ת), עולה בברור כי מחלון הדירה נראה אדם שופך חומר נוזלי, בשלוש מתוך ארבעת המקטעים המוצגים בו ובכל ארבעת המקטעים מיד ובסמוך לסגירת החלון על ידי אותו אדם, נשמעות צווחות כלבים, שלא היו קודם לכן..

28. כלל ידוע הוא כי כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן של ראיות ישירות וניתן לבסס עליהן בלבד הרשעה בפלילים ובלבד שניתן להסיק מהן מסקנה הגיונית אחת ויחידה, שאין בלתה.

בית המשפט העליון, חזר ושנה הלכה זו במהלך השנים, עד כי הפכה לכלל שאין עליו עוררין. כך סוכמו העקרונות בעניין זה על ידי כבוד השופט א' שוהם בע"פ 3731/12 סוילם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.11.2014):

"כידוע, ראיה נסיבתית נועדה להוכיח קיומה של נסיבה, אשר ממנה ניתן להסיק באופן הגיוני על דבר קיומה של עובדה הטעונה הוכחה. כוחן של ראיות נסיבתיות כמוהו ככוחן של ראיות ישירות, ובית המשפט יכול לבסס הרשעה על יסודן. נקבע, כי על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות במבחני השכל הישר וניסיון החיים, ולאחר ששמע את הסבריו של הנאשם, על בית המשפט להכריע בשאלה, האם המסקנה המפלילה הינה המסקנה

ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות."

עוד הדגיש כבוד השופט שהם, כי:

"המסקנה המרשיעה יכולה אף להתקבל מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, כאשר משקלן הכולל מכריע את הכף לעבר הרשעת הנאשם, וזאת אף אם אין בכל אחת מהן, כשלעצמה, כדי להוביל להרשעה".

יחד עם זאת וב"אותה נשימה" הבהיר כבוד השופט שהם כי:

"טרם הרשעת הנאשם, על בית המשפט ליתן את דעתו להסבר החלופי אשר סיפק הנאשם, או כל הסבר סביר אחר המתיישב עם חפותו של הנאשם, אשר יש לו בסיס בחומר הראיות, ולבחון אם יש בכך כדי לשלול את המסקנה המפלילה העולה מן הראיות".

29. לצד הקביעה באשר לכוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות לא נתעלם מעיני בתי המשפט הקושי הטמון בהרשעה על סמך ראיות נסיבתיות בלבד, קושי הייחודי לראיות מסוג זה והוא ההסתמכות על ההיסק ההגיוני והחשש מפני טעות אפשרית הקיימת על פי דרך זו. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון ע"פ 6167/99 יעקב בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586-587 (2003):

"ראיה ישירה מוכיחה עובדה מסוימת במישרין, באמצעות הצגת חפץ, מסמך, או עדות אדם אשר קלט אותה בחושיו. הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות הטעונה הוכחה, אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שממנה, על דרך היסק הגיוני, ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה הטעונה הוכחה. שתי צורות ההוכחה, הישירה והנסיבתית, הינן דרכים קבילות להוכחת עובדות. עליונותה של הראיה הישירה על פני הראיה הנסיבתית משתקפת בכך שנילווה לה אך יסוד אחד של קושי - החשש מפני שיקריות הראיה. קושי זה נילווה גם לראיה הנסיבתית, אולם לכך מצטרף קושי נוסף - הטעות האפשרית שבהיסק ההגיוני מהראיה הנסיבתית לעובדה שמבקשים להוכיחה".

30. כדי להתמודד עם הקושי האמור פותח בפסיקה מבחן תלת שלבי לבחינת הראיות הנסיבתיות, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בע"פ 9372/03 עמוס פון וייזל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(23.09.04) (להלן - הלכת פון וייזל):

"הליך הסקת המסקנה המפלילה מהראיות הנסיבתיות הוא תלת-שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן

של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם". (וראה לעניין זה חוות דעתו של כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' מאיר קריאף (פורסם בנבו) (21.01.15) (להלן - פרשת קריאף), באשר לאופן שונה בו יש לבחון ראיות נסיבתיות).

מן הכלל אל הפרט

31. בהתאם לשלב הראשון **בהלכת פון וייזל**, אבחן כל אחת מהראיות הנסיבתיות, על מנת לקבוע אם ניתן לבסס עליה ממצא עובדתי.

החלון ממנו נשפך החומר הנוזלי

32. הנאשם בעדותו בבית המשפט כפר בכך שהחלון המתועד בסרטון, ממנו נשפך החומר הנוזלי הוא חלון ביתו. ליתר דיוק הנאשם טען כי בתמונה שהוצגה לו (ת'10) ובסרטון (ת'9), זיהה בניין, אם כי לא זיהה אותו כבניין בו מתגורר ובוודאי לא את חלון ביתו, כאמור (עמ' 62 שו' 5-16 לפרוטוקול).

למול גרסה זו של הנאשם עומדות ראיות למכביר המבססות את הקביעה כי החלון המתועד בסרטון הוא חלון ביתו של הנאשם. כך עולה מדבריו של השוטר דימטרי סניצר, שהדגיש כי הגיע לביתו של הנאשם על סמך התלונה שהוגשה, והשוואה של הבית למול הסרטון שהוצג בפניו. העד אף הבהיר כי וידא שאכן חלון זה פונה לחצר של המתלונן (עמ' 24 שו' 17-20, עמ' 25 שו' 7-8, עמ' 26 שו' 2-3 לפרוטוקול). העובדה כי השוטר סניצר לא ציין בעדותו כי מדובר בחלון בקומה השנייה, אין לה כל משמעות לנוכח עדותו הברורה בעניין זה.

אף מדברי המתלונן ובנו איליי באשר לנסיבות הפגיעה בכלבים, העובדה כי החשד הופנה כלפי הנאשם ועל כן הותקנו המצלמות כשהן מתעדות את חלון ביתו של הנאשם יש כדי ראיה מכרעת כי אכן מדובר בחלון ביתו של הנאשם (עמ' 28 שו' 15-25, עמ' 28 שו' 32 - עמ' 29 שו' 2, עמ' 35 שו' 18-19, עמ' 28 שו' 8, 12, עמ' 41 שו' 17 לפרוטוקול).

אחיו של הנאשם, פבל, אך הוא מאשר בעדותו כי החלון המתועד בסרטון דומה לחלון ביתו (עמ' 15 שו' 24 לפרוטוקול), עמדה שהיתה הרבה יותר ברורה וחד משמעית בחקירתו במשטרה (ת'15 שו' 67-71).

גם הנאשם עצמו על אף גרסתו המרחיקה בבית המשפט קשר עצמו לאותו חלון וזאת במסגרת חקירתו עמוד 12

במשטרה (ת/1), שעה שאישר כי מתגורר בקומה השנייה מעל ביתו של המתלונן המגדל כלבים בחצרו (שם שו' 15, 32-35, 49-50). בעניין זה אבקש להעיר כבר עתה, על אף שאחזור לכך בהמשך כי גרסתו המרחיקה של הנאשם לא רק שלא עשתה רושם אמין, אלא יש בה כדי לחזק את ראיות המאשימה. אמנם זכותו של נאשם לכפור בכל המיוחס לו, אולם כפירה פאתטית, כפי שכפר הנאשם מלמדת יותר מכל על ניסיון כושל מצד הנאשם להסיר ממנו כל רבב העלול להידבק בו. דומה כי גם אם היה על המאשימה להוכיח את עצם היות הנאשם יצור חי, גם בכך היה כופר הנאשם.

33. יוצא אפוא כי מחומר הראיות שהונח בפני בית המשפט מוכח באופן חד משמעי כי החלון המתועד בסרטון הינו חלון ביתו של הנאשם, הפונה לחצרו של המתלונן, המתגורר תחתיו.

מי שפך את החומר הנוזלי

34. כאמור, אין חולק כי מחלון הדירה הנצפית בסרטון שפך אדם חומר נוזלי לעבר הקרקע הנמצאת מתחת לחלון הדירה, אשר בשים לב לקביעתי דלעיל, הרי שמדובר בחלון דירתו של הנאשם. ואולם עדיין אין הכרח כי שופך החומר הנוזלי הוא הנאשם דווקא, שכן בדירה מתגוררים מלבד הנאשם גם אחיו פבל ואימו (ראה עמ' 14 שו' 25-30 לפרוטוקול, ת/15 שו' 12-13, ת/1 שו' 8-13).

35. בשים לב לכפירת הנאשם יש לבחון האם מארג הראיות הנסיבתי שהונח בפני בית המשפט, בשאלה זו, מוביל לממצא עובדתי ולפיו הנאשם הוא זה ששפך את החומר הנוזלי.

36. **הסרטון -** נראה כי אין חולק, לא ניתן, על פי הסרטון (ת/9) לזהות, באופן וודאי, את זהות שופך החומר הנוזלי. אמנם בעניין זה העידה השוטרת יפעת שזו ואף מזכרה הוגש ולפיו הגיעה למסקנה כי האדם שנצפה בסרטון הינו הנאשם, בין היתר בשל העובדה כי לאחיו פבל, ישנם "מפרצים" בשיער, בעוד שלאדם שזורק את החומר הנוזלי, אין מפרצים שכאלה. ברור כי אין די בעדות זו כדי להביא למסקנה ולפיה הנאשם הוא זה שנצפה בסרטון כמי שזרק את החומר הנוזלי. יתרה וחשוב מכך, בית המשפט עצמו צפה בסרטון ולא ניתן להסיק ממנו כי הנאשם הוא זה שזרק את החומר הנוזלי.

לצד זאת, ניתן על פי הסרטון להגיע למסקנה, אם כי לא חד משמעית, כי על פי תווי הפנים ובעיקר המצח והשיער הקצר, מדובר בדמות גברית צעירה.

37. **עדות אחיו של הנאשם פבל -** פבל העיד בבית המשפט מטעם המאשימה. העד פבל מסר כי לא ראה את אחיו שופך את החומר הנוזלי (ת/15 שו' 118-117, עמ' 18 שו' 21 לפרוטוקול) ואולם חשוב מכך הבהיר כי אינו יכול לומר מיהו אותו אדם שנצפה זורק את החומר מהחלון (עמ' 16 שו' 3-1 לפרוטוקול). העד פבל הוכרז כעד עוין, בהסכמת ההגנה. במסגרת חקירתו הנגדית על ידי המאשימה משעומת העד פבל עם דבריו במשטרה ולפיהם, מי שנצפה בסרטון הוא אחיו (ראו ת/15 שו' 73, 87-88, 103, ת/17 שו' 11-10) השיב כי היה בלחץ מאחר ונחקר תחת אזהרה (עמ' 17 שו' 13 עמוד 13).

18-19, עמ' 21 שו' 6-10 לפרוטוקול) אולם בהמשך ציין כי רואה דמות אך אינו יכול לומר בוודאות כי זה אחיו (עמ' 19 שו' 9 לפרוטוקול).

המאשימה ביקשה כי בית המשפט יעדיף את גרסת העד פבל במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט וזאת בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות, התשל"א-1971 (להלן - **פקודת הראיות**).

38. התנאי המקדמי לתחולתו של סעיף 10א, הכולל שלושה תנאי משנה מתקיים בעניינו של העד פבל, שכן נותן האמרה היה עד במשפט ונחקר על ידי הצדדים, עדותו שונה באופן מהותי מגרסתו במשטרה נוכח הפערים בזיהוי הנאשם כמי שזוהה על ידו כזורק את החומר וההגנה אישרה כי האמרה אכן ניתנה על ידי העד, בעצם ויתורה על עדותו של גובה האמרה (עמ' 20 שו' 7 לפרוטוקול).

39. לאחר שחלפנו על פני משוכת הקבילות יש לבחון את השאלה המרכזית והיא האם יש כאמור, להעדיף את גרסת העד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות קובע כי:

בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

40. לאחר ששמעתי את עדותו של פבל בבית המשפט, קראתי את הודעותיו במשטרה (15/ת-ו-17) ובעיקר צפיתי בקלטת המתעדת את חקירתו הראשונה והמרכזית (16/ת), הגעתי לכלל מסקנה כי יש להעדיף את גרסת העד פבל במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

העד פבל בעדותו בבית המשפט סתר את דבריו במשטרה באשר לזיהויו של אחיו כמי שזרק את החומר הנוזלי, אולם לא הכחיש כי אמר את הדברים, אלא שטען כי בשל הפחד בו היה מצוי בשל החקירה, נאמרו הדברים מתוך לחץ. בעניין זה אין טוב ממראה עיניים וצפייה בקלטת המתעדת את החקירה של פבל מובילה למסקנה כי העד לא היה נתון תחת לחץ ועל אף שנחקר תחת אזהרה, לא ניכר עליו כי היה שרוי בלחץ יותר מכל נחקר אחר. ראשית, התנהלות החוקרים כלפי העד היתה נינוחה ואפשרה לו לומר את דבריו באופן מלא ומבלי להפעיל עליו לחץ כלשהו, בוודאי לא לחץ פסול. שנית, העד נצפה בסרטון יושב נינוח ומשתדל להשיב על כל שאלות החוקר וכאשר אינו מבין את השאלה או מתקשה במתן התשובה בעברית, אף נעזר בחוקרת נוספת שתרגמה את הדברים. שלישית וחשוב מכל, עיון מדוקדק באותם חלקים בהם העד פבל מאשר כי מזהה את אחיו כדמות הנצפית בסרטון, הוא נראה כמי שאינו נוח לו לומר את הדברים ועל כן הוא מתפתל בתשובותיו ואולם זאת לא מתוך חשש, אלא

דווקא מתוך ההבנה כי דבריו עלולים לסבך את אחיו במעשה (ראו ת/16, שעון עצר 10:00:00, 10:01:45, 10:04:25). הדברים באים לידי ביטוי באופן מובהק, כאשר החוקר שואל את העד על דרך השלילה, לאחר שהעד פסל את האפשרות כי הוא או אימו שפכו את הנוזלים "**...אז את מי רואים לא אתה ולא אמא את מי כן רואים**" (ת/15 שו' 87, ת/16 שעון עצר 10:05:33), העד מסכן את השם אלכסי (שם שו' 88), כשתחושת חוסר הנוחות מתעצמת. בהמשך, כאשר העד חוזר בו מאמירתו המפורשת והחוקר מעמת אותו למול דבריו הקודמים, מבקש העד אף לבחון האם עומדת לו זכות השתיקה (ת/15 שו' 96-99).

יוצא איפוא כי טענת העד פבל כי אמר בחקירתו כי הוא מזהה את אחיו אלכסי, הנאשם, כמי שנצפה בסרטון נבעו מתוך לחץ, אינה מתיישבת עם חומר הראיות שנפרס בפני בית המשפט. יוער בעניין זה כי גם בעדותו בבית המשפט היה ניכר עד מאוד כי לעד פבל קושי רב לומר את הדברים, בוודאי כשהוא מול אחיו הנאשם, כאשר ניסה להרחיק את הנאשם ממעורבות במקרה וטען כי הבית הנצפה בסרטון רק דומה לחלון ביתו (עמ' 15 שו' 24, עמ' 19 שו' 9-5 לפרוטוקול).

41. לפיכך וכאמור לעיל, אני סבור כי יש להעדיף את הודעות העד פבל במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

42. לצד זאת, והגם שבחלק מאמירותיו במשטרה זיהה העד פבל את אחיו הנאשם כדמות שזרקת את החומר הנוזלי, עדיין אני סבור כי על אף שמדובר בראיה חשובה ומשמעותית היא אינה כזו היכולה לבדה לבסס את הממצא העובדתי הנטעם על ידי המאשימה ולפיו הנאשם הוא זה שזרק את החומר, שכן בחלק מאמירותיו של העד פבל במשטרה הוא נשאר בספק, באשר לזהות הזרק (ראה לדוגמא ת/15 שו' 103). יתרה מכך ובהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות ממילא עדות זו מחייבת ראיה מסוג חיזוק.

43. **מניע** - הנאשם לא הכחיש כי הכלבים של המתלונן הטרידו את מנוחתו והפריעו לשלוות חייו (עמ' 57 שו' 18-23 לפרוטוקול, ת/3 שו' 94-100). ואולם הנאשם הבהיר כי בכל פעם שמנוחתו הוטרה הוא פנה למשטרה ולעירייה בעניין.

לכאורה התנהגותו של הנאשם, אשר פעל על פי החוק ופנה לגורמי האכיפה באשר לאותן הטרדות, אינה מצביעה בהכרח על מניע מצדו, לבצע את המיוחס לו ואולם הנאשם עצמו בעדותו בבית המשפט מדגיש כי אותם פניות לא הועילו והבעיה לא נפתרה (עמ' 57 שו' 25 לפרוטוקול), כך שהצורך במציאת "פתרון" עדיין קיים מבחינת הנאשם במלוא תוקפו.

44. **האם ישנה אפשרות אחרת כי מי מבני הבית האחרים או אדם אחר שהתארח בבית ביצע את המעשים?**

לטעמי אחת הראיות הנסיבתיות המרכזיות שיש בהן כדי לבסס או להפריך את הטענה כי הנאשם הוא זה שביצע את המעשים היא בחינת האפשרות כי אדם אחר ביצע את אותם מעשים. כזכור, בביתו של הנאשם מתגוררים יחד עימו אחיו פבל ואימו.

45. העד פבל בעד ותו בבית המשפט ואף בחקירתו במשטרה שלל את האפשרות כי הוא זרק את החומר ואף את האפשרות כי הוא זה שנצפה בסרטון (עמ' 16 שו' 13-14 לפרוטוקול, ת/15 שו' 51-56, 81-82). פבל אף שלל את האפשרות כי הדמות הנצפית בסרטון היא אימו (עמ' 16 שו' 15-20 לפרוטוקול, ת/15 שו' 83-84).

שלילת האפשרות שהדמות הנצפית בסרטון היא אימם של הנאשם ופבל מתיישבת עם חומר הראיות והגיונית בשים לב לגילה המתקדם של האם, לעובדת היותה נכה הסובלת מדלקת פרקים ובטרשת נפוצה (ראו מזכרו של השוטר פיוסטי שהוגש בהסכמה ת/5) וכן בשים לב לכך שהדמות הנצפית בסרטון היא דמות גברית וצעירה (ראה הניתוח לעיל). יתרה מכך, אף הנאשם עצמו שולל את האפשרות הזו על הסף (עמ' 62 שו' 1-4 לפרוטוקול).

לעומת זאת, האפשרות כי פבל הוא זה שביצע את המעשים אינה יכולה להישלל אך מתוך עדותו הוא. ואולם הנאשם עצמו אף הוא שולל את האפשרות כי אחיו פבל ביצע את המעשים (עמ' 62 שו' 4 לפרוטוקול). יתרה מכך, ביום בו בוצעו המעשים, ב-4 הזדמנויות שונות על פני היממה (וזאת ניתן ללמוד משינוי מצב האור בכל אחד מהקטעים שבסרטון), לפחות בחלק משעות היממה, בין השעות 14:51 ועד 23:10 היה העד פבל בעבודה (ת/6).

ב"כ הנאשם העלה טענה כי אפשר ומי שזרק את החומר הנוזלי מחלון ביתו של הנאשם היה אדם אחר שהתארח בביתם ביום האירוע. טענה זו מעבר לכך שאין לה תימוכין בראיות נשללה על הסף על ידי העד פבל (עמ' 21 שו' 15-22 לפרוטוקול). בעניין זה, אבקש להעיר כי אמנם המאשימה לא הביאה לעדות את האם, אולם אין זה מחובתה להביא את הראיות המקסימליות ודי בהבאת ראיות המבססות את הנטען בכתב האישום. מנגד, הנאשם עצמו, אף הוא לא הביא את אימו להעיד מטעמו, כך שאין הוא יכול להישמע בטענה אותה טען באשר לאי העדטה על ידי המאשימה ובוודאי לא לטעון כי לא העידה בעניין האפשרות כי אדם אחר היה בבית ביום האירוע ואפשר וזרק את החומר.

46. יוצא איפוא, כי גם על דרך השלילה, הנאשם הוא זה שאליו מופנית האצבע המאשימה, בהינתן העובדה כי אחיו פבל ואימו לא ביצעו את המעשים.

47. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא גם בעובדה כי ביום האירוע, 16.08.17, הנאשם היה ביום חופשה מעבודתו (ת/8 ות/8א).

חיזוק נוסף לכך שהנאשם הוא זה שביצע את המעשים ניתן ללמוד מעדותו של המתלונן יורם לוי כי פנה לנאשם שיפסיק להציק לכלבים עוד קודם להתקנת המצלמות (**עמ' 28 שו' 4 לפרוטוקול**), ובעובדה כי המתלונן ביקש לברר מי עומד מאחורי גרימת החבלות לכלביו ובדק זאת למול שכנים אחרים המתגוררים בבניין ובעודו מדבר עימם נשמעות צווחות של הכלבים (**עמ' 28 שו' 20-22 לפרוטוקול**). המתלונן הוסיף ומסר כי בעקבות כך, אף ארב לנאשם ובאחד הימים, בשעה שלוש לפנות בוקר זיהה את הנאשם מערבב חומר כלשהו ולאחר שצעק עליו, הנאשם מיד סגר את החלון (**שם, שו' 23-25 לפרוטוקול**).

אף עדותה של הגברת אביגיל מזרחי (**עמ' 44 שו' 11-5, 28-32 לפרוטוקול**), מחזקת את האפשרות כי הנאשם הוא זה שביצע את המעשה בשים לב לדברים שנאמרו לה על ידי אחיו של הנאשם, אשר אמנם הכחיש אותם, אך אישר כי שוחח עם הגברת מזרחי (**עמ' 20 שו' 13-22 לפרוטוקול**).

גם גרסת הנאשם עצמו יש בה כדי לחזק את הראיות כנגדו. אמנם, לנאשם עומדת, במלוא עוצמתה הזכות לכפור ולדרוש כי המאשימה תוכיח את כל העובדות הנטענות כנגדו, מבלי שזה יספק לה ראיות שיש בהן כדי להפלילו. זכות זו של הנאשם היא ברורה ולא בכל פעם בה נאשם יכפור באופן גורף ועקבי במיוחד לו ניתן יהיה לומר כי גרסתו מחזקת את ראיות התביעה ואולם במקום בו ההכחשה הינה שיקרית ומופרכת למול ראיות אחרות יהיה בה כדי לפעול לחובתו (ראו פסקה 21 בחוות דעתו של הנשיא א' גרוניס בע"פ 3250/10 פלוני נ' מדינת ישראל (12.01.12)).

בעניינו, כפי שהצבעתי על כך גם לעיל, הכחשתו הגורפת של הנאשם, גם במקום בו הראיות האחרות סותרות את עדותו וגם באשר לאופן והדרך בה הכחיש את הנטען מחזקות לטעמי את הראיות, הגם שלטעמי, אין בכך צורך ממשי לנוכח כלל הראיות המצטברות. כך למשל הכחיש הנאשם כי בסרטון ניתן לראות אדם היוצא מהחלון וזורק חומר נוזלי וטען כי אינו רואה דבר וזאת על אף שאישר כי אין לא כל בעיית ראייה (**עמ' 62 שו' 6-16, עמ' 63 שו' 28 לפרוטוקול**), למרות שעובדה זו לא יכולה להיות שנויה במחלוקת.

48. **ממקבץ הראיות הנסיבתיות שהונחו בפני אני קובע כטענת המאשימה כי האדם הנצפה בחלון וזורק את החומר הינו הנאשם.**

האם הנוזל פגע בכלבים?

49. אף בשאלה זו הראייה המרכזית הינה הסרטון, אולם גם כאן, אין מדובר בראייה ישירה שכן המצלמות כוונו לעבר חלון הבית, כפי שהעידו על כך המתלונן ובנו איליי (**עמ' 35 שו' 18-19, עמ' 41 שו' 17 לפרוטוקול**) ולא לעבר הכלבים.

על אף זאת אני סבור כי הראייה המופקת מהסרטון מובילה למסקנה חד משמעית כי הכלבים נפגעו כתוצאה

מהחומר הנוזלי שנשפך. מסקנתי זו מבוססת על כך שמצפייה בסרטון ניתן לשמוע כי בכל אחד מן האירועים, עד לפתיחת החלון ושפיכת הנוזל, כי שורר שקט מוחלט מצד הכלבים ולא נשמעים קולות ובוודאי לא צווחות כאב נוראיות ואילו מיד עם הגעת הנוזל לקרקע (ובעצם עם רגע הפגיעה בכלבים) נשמעות צווחות אימה של הכלבים המלמדים יותר מכל כי החומר שפגע בהם גרם להם לכאבים עזים.

50. בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי העובדה שבמקטע השלישי בסרטון לא ניתן לראות שהאדם הנמצא בחלון שופך נוזל כלשהו (להבדיל מיתר המקרים) ועל אף זאת נשמעות צווחות בסמוך מאוד לזמן בו יצא האדם לחלון, ומכאן ביקש ללמוד כי הצווחות ובכלל זה החבלות הנטענות לא נגרמו כתוצאה מזריקת החומר.

אין בידי לקבל טענה זו. אמנם לא ניתן לצפות במקטע השלישי בזריקת נוזל מצד הנאשם היוצא מחלון ביתו, אולם, ניתן גם ניתן, לראותו מתכופף לעבר חבלי הכביסה ועושה פעולה הדומה מאוד לפעולות אותן ביצע עת נצפתה זריקת החומר. יתרה וחשוב מכך, הקשבה מדוקדקת לקלטת מעלה כי תכופף לפעולת ההתכופפות של הנאשם לעבר חבלי הכביסה נשמע קול של שפיכת נוזלים ומיד לאחר מכן צווחות הכלבים (ת/9 בשנייה 30). יש בראיות אלה כדי לבסס את טענת המאשימה כי גם במקרה זה נשפכו נוזלים על ידי הנאשם, אולם בשל העובדה כי מדובר היה בשעת לילה, כשתאורת הרחוב אינה מספיק טובה, לא ניתן היה לראות את שפיכת הנוזל בסרטון.

לטעמי, התנהגותו החוזרת של הנאשם בכל אחד מן המקטעים, הגם שבמקטע השלישי לא ניתן לצפות בשפיכת הנוזל, כאשר הנאשם יוצא מחלון ביתו לעבר חבלי הכביסה, מזיז ומתכופף לעברם, כשמיד לאחר מכן שופך חומר נוזלי היא בבחינת עדות שיטה, המהווה ראיה נוספת כנגד הנאשם בכל הקשור למקטע השלישי (ראו לדוגמה בעניין זה פסקה 333 לחוות דעתי שלכבוד השופטת מ' נאור (כתוארה אז) בע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10.11.11))

האם החבלות שעל גופם של הכלבים נגרמו כתוצאה מהנוזלים שנשפכו?

51. אף כאן כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, באפשרות כי הנוזלים שנשפכו הם שגרמו לחבלות על גופם של הכלבים. ב"כ הנאשם ניסה להעלות תזה ולפיה אותן חבלות נגרמו כתוצאה מ"מלחמת כלבים" במסגרתה נשכו זה את זה ולחילופין כתוצאה מפצעי עור שלא זכו לטיפול ראוי (וזאת מעבר לטענה כי המתלונן הוא זה שגרם לאותן חבלות, טענה שתיבחן אף היא בהמשך).

52. תזה זו נדחתה על הסף על ידי עד התביעה הווטרנר מר אילן זבירין (עמ' 52 שו' 17-21 לפרוטוקול), אשר מעבר לעדותו המקצועית אשר הותירה עלי רושם חיובי ומהימן, כבעל מקצוע היודע את עבודתו ומזהה את מקורות הפגיעה האפשריים בכלבים ואת האופן בו יש לטפל בהם, לא הובאה מטעם ההגנה חוות דעת נגדית הסותרת עדות זו.

53. באשר לגורם לחבלות שנמצאו על הכלבים, דחה העד זבירין כל אפשרות כי החבלות נגרמו לאחר יום ה-16.08.16 (עמ' 51 שו' 30 - עמ' 52 שו' 5 לפרוטוקול). העד זבירין מסר כי הכלבים הגיעו אליו מיד לאחר האירוע כשהם במצב של שוק וסובלים מכאבים והפציעות אופיינו כפציעות כתוצאה מכוויות או חומר כימי. העד זבירין תיאר את אופן הפציעות ככזה שניתן ללמוד ממנו כי מדובר בכוויות דווקא ודחה אפשרות כי מדובר בחבלות כתוצאה משריפה (עמ' 50 שו' 22-27 לפרוטוקול). העד זבירין אמנם הבהיר כי מניסיונו רב השנים מדובר בכוויות וזאת על סמך אופן הפגיעות, גם אם מבחינה הסתברותית לא ניתן לומר זאת בוודאות של 100% (עמ' 52 שו' 8-12, 24-28 לפרוטוקול).

54. עדותו של העד זבירין, הגם שאינה צריכה חיזוק כלשהו, נתמכת בתמונות הקשות של הכלבים שצולמו מיד לאחר גרימת החבלות (ת/13). התמונות מתארות תמונה קשה בה נראים הכלבים חבולים באופן קשה, כך שפרוותם נחרכה לגמרי ובשרם גלוי, באותם מקומות בהם פגע החומר הנוזלי.

55. בשים לב לאמור, אני קובע כי החבלות שנגרמו לכלבים, הם כתוצאה מאותו חומר נוזלי שנשפך עליהם.

האם מערכת הראיות שהוכחה די בה כדי לבסס מסקנה מפלילה כנגד הנאשם?

56. מערכת הראיות שהונחה בפני בית המשפט, כאמור הינה נסיבתית. יחד עם זאת כפי שנקבע **בהלכת פון וויזל**, ניתן להרשיע על סמך מספר ראיות נסיבתיות, הגם שאין בכל אחת מהן כשלעצמה להביא למסקנה מפלילה.

57. לטעמי, משקלן הכולל של מארג הראיות הנסיבתיות שהוכח בפני בית המשפט מוביל למסקנה מפלילה כנגד הנאשם. העובדה כי החומר הנוזלי שנזרק מחלון דירתו של הנאשם שהוביל לצווחות של הכלבים וגרם לאותם חבלות שזוהו מיד ככוויות על ידי הווטרנר, לצד זיהויו של הנאשם כמי שזרק את החומר בכל המקרים שהתרחשו ביום 16.08.16, מובילים, כאמור, למסקנה כי הנאשם היה מעורב בביצוע העבירות המיוחסות לו בסעיף 1 לכתב האישום.

האם קיימת תזה חלופית אפשרית שיש בה כדי להותיר ספק סביר במסקנה המפלילה?

58. עתה נותר לבחון על פי השלב השלישי בהלכת פון וויזל האם על אף התזה המפלילה אותה הצליחה המאשימה להוכיח קיימת תזה חלופית שיש בה כדי להותיר ספק סביר באשמתו של הנאשם. יוזכר בעניין זה כי המסקנה המרשיעה צריכה להיות המסקנה ההגיונית היחידה.

59. הנאשם העלה שתי תזות חלופיות. האחת ולפיה החבלות נגרמו כתוצאה מפצעי עור שלא טופלו או כתוצאה מנשיכות הדדיות בין הכלבים, נדחתה על ידי, כבר במסגרת הדיון באשר לגרימת החבלות. השנייה, ולפיה מי שגרם לחבלות הוא דווקא המתלונן ואותה אבחן עתה.

עוד קודם לבחינתה אעיר כי האפשרות אותה העלה הנאשם כי אדם אחר ששהה בבית הנאשם ביום האירוע, שאינו מי מבני הבית, שפך את החומר הנוזלי, נבחנה על ידי קודם לכן ונשללה.

60. טענתו של הנאשם באשר לתזה החלופית השנייה נסמכת על הודעת עדת ההגנה הגברת נועה סימי כהן וכן על דברי עדי התביעה כי הכלבים לא הוחזקו בתנאים ראויים.

61. בהודעתה של הגברת כהן תיארה כי התארכה בבניין וביום הגעתה שמעה נביחות של כלבים. ביום למחרת זיהתה את בעל הכלבים יוצא מהדירה וכשהדלת היתה פתוחה הריחה ריח לא נעים של פרווה שרופה ולכן הזמינה משטרה. יום לאחר מכן כשהכלבים רצו לצאת החוצה ראתה את בעל הכלבים בועט בהם חזק (נ' 1 שו' 7-13). עדות זו מתחזקת, כאמור בעדותה של הגברת אורטנר (עמ' 11 שו' 19-21 לפרוטוקול), שציינה כי לטעמה התנאים בהם הוחזקו הכלבים בבית המתלון הם בגדר התעללות.

62. לטעמי, אין בתזה החלופית אותה ביקש ב"כ הנאשם להציג כדי לעורר ספק במסקנה המפלילה אליה הגעתי, כאמור לעיל. באשר לעדויות אשר לכאורה מצביעות על התעללות מצד המתלון בכלבים, אני מקבל את הסברו של המתלון באשר לאפשרות כי בעט בכלבים כהסבר סביר ומתקבל על הדעת. המתלון כמי שמחזיק בעשרות כלבים הסביר בעדותו כי על מנת להשתלט על הכלבים ולכנס אותם הוא נדרש לעשות שימוש ברגליים, אך אין מדובר בבעיטות של אלימות (עמ' 32 שו' 23-28, 32 לפרוטוקול). אמנם תנאי המחיה של הכלבים כפי שהעידה הגברת אורטנר יתכן ואינם משובחים ומבחינתה מדובר בהתעללות בהם, אולם השימוש במילה התעללות במקרה זה שונה בתכלית השינוי מהשימוש בה ביחס לעבירות המיוחסות לנאשם. כוונתה של הגברת אורטנר, במהלך עדותה, היתה כי הכלבים ראויים לתנאי מחיה וגידול טובים יותר ולא לחיות בצפיפות, אולם מדבריה לא ניתן היה ללמוד כי המתלון מתעלל בכלבים, בוודאי לא באופן של גרימת חבלות.

63. ואולם מעבר לכך, לטעמי התזה החלופית אותה ביקש ב"כ הנאשם לאמץ אינה יכולה לעמוד לאחר שנשמעה עדותו של המתלון.

ניתן להרים גבה ואף שתיים באשר לאופן בו המתלון מנהל את חייו, בכל הקשור לטיפול וגידול הכלבים. המתלון שמתגורר בדירה צרת מימדים, מגדל בתוכה עשרות כלבים, כאשר לדבריו בדירה אין ריהוט ולו בסיסי, למעט מיטות לכל אחד מהכלבים (עמ' 31 שו' 4-6 לפרוטוקול). ואולם לאחר ששמעתי את עדותו של המתלון לא נותר בליבי ספק באשר לאהבתו את הכלבים אותם הוא מגדל. ניכר כי הכלבים הם עיקר חייו (למעט בנו איליי) והוא משקיע את כל מרצו ואהבתו בגידולם (עמ' 28 שו' 15-19, עמ' 34 שו' 18-19 לפרוטוקול). המתלון בעדותו הותיר בי רושם אמין, בכל הקשור להתרחשויות סביב החבלות שנגרמו לכלבים ואיני יכול להעלות בדעתי כי הוא זה שגרם לחבלות, בוודאי כשאין לכך כל בדל ראיה וניסיונו של ב"כ הנאשם

מסתכם במסקנה רחוקה כי אם המתלונן בעט בכלבים אפשר וגם גרם להם לאותן חבלות. כאמור, מדובר במסקנה רחוקה ובלתי הגיונית, לטעמי, בשים לב למכלול הראיות שנפרסו בפני ולאור התרשמותי מהמתלונן עצמו ואהבתו לכלבים.

64. סיכומי של דבר, התזה המפלילה כנגד הנאשם לא נסתרה ועל כן אני קובע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בעובדה 1 לכתב האישום.

האם הנאשם גרם לכלבים לחבלות דומות גם במקרים שקדמו ליום 16.08.16?

65. להבדיל מהאירועים המתוארים בעובדה 1 לכתב האישום, ביחס למעשים המיוחסים לנאשם בעובדה 3 לכתב האישום אין בידי המאשימה ראיות אובייקטיביות בדמות צילום המעשים. המאשימה מבקשת בעניין זה להרשיע את הנאשם על סמך עדותו של מר זבירין באשר לחבלות דומות אותם מצא על גבי כלבים נוספים שהובאו לטיפולו, לאחר שטיפל באותם כלבים שלהם היו חבלות טריות (**עמ' 51 שו' 6-7, עמ' 52 שו' 1-3 לפרוטוקול**) ועל עדותו של המתלונן, אשר חשד כי הנאשם גורם לחבלות ועל כן ארב לו ומצא אותו מערבב חומר כלשהו רגע לפני זריקתו (**עמ' 28 שו' 23-26 לפרוטוקול**) וזאת לצד המניע עליו עמדתי לעיל.

66. על אף הדמיון ויתכן אף הזהות באשר לאופי החבלות שנגרמו לכלבים שנחבלו ביום 16.08.16 לחבלות שנגרמו לכלבים קודם לכן, כעולה מעדותו של מר זבירין והגם שמדברי המתלונן עולה כי החשד הופנה לעבר הנאשם עוד קודם ליום 16.08.16, אין בכך לטעמי כדי לבסס מסקנה מפלילה הגיונית וחד משמעית שאין בלתי, כנגד הנאשם. מדובר בראיות נסיבתיות בלבד, כאשר לא ניתן ללמוד מהן על זהות הפוגע ועל האופן בו נגרמו החבלות, למעט העובדה כי מדובר בכוויות דומות. יתרה מכך, להבדיל מהסרטון הקושר את הנאשם לביצוע העבירה, ביחס למקרים המתוארים בסעיף 3 לכתב האישום, אין כל ראיה שכזו ואפשר כי החבלות נגרמו בדרך אחרת וחשוב מכך על ידי אדם אחר, שאף הוא סבל מרעש הכלבים.

67. במצב דברים זה איני סבור כי המאשימה הצליחה לבסס תזה מפלילה ברמה מספקת לצורך העברת נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשם.

לטעמי, אף באשר האפשרות החלופית אותה העלתה המאשימה כי מדובר בניסיון לביצוע אותן עבירות, בשים לב לעדותו של המתלונן, באשר למארב שביצע לנאשם, אני סבור כי לא ניתן לבסס הרשעה על כך. המתלונן בהגינות תיאר כי ארב לנאשם בשעת לילה מאוחרת וראה אותו מערבב חומר מסוים ובעקבות כך שצעק לעברו הנאשם סגר את החלון (**עמ' 28 שו' 23-24 לפרוטוקול**). אין בעדות זו כדי לבסס את קיומה של עבירת הניסיון. לא ברור מהו אותו חומר שערבב הנאשם ומעבר לחשד שהיה כלפיו ושעת הלילה המאוחרת, לא ניתן לומר כי מדובר בחומר פוגעני שאיתו התכוון הנאשם לעשות שימוש כנגד הכלבים, לא במקרה הספציפי ובוודאי לא ביתר המקרים המיוחסים לנאשם במסגרת עובדה 3 לכתב האישום.

משכך, כאמור, אני סבור כי המאשימה לא הוכיחה את ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם בעובדה 3 לכתב האישום.

הגנה מן הצדק

68. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי גם אם ישנן ראיות כנגד הנאשם המבססות את אשמתו הרי שיש לזכותו לאור טענת "הגנה מן הצדק", בשל אכיפה בררנית, של המאשימה שבחרה להעמיד לדין רק את הנאשם בעוד שמחומר הראיות עולה כי גם המתלונן מתעלל בכלבים. לדברי ב"כ הנאשם הראיות שנפרסו בפני בית המשפט ולפיהן המתלונן בעט בכלבים בחוזקה ואף גידל אותם בתנאים לא ראויים, הצדיקו את העמדתו לדין בגין התעללות בכלבים, אלא שהמתלונן אף לא נחקר תחת אזהרה.

69. דנתי בטענה זו, אם כי במישור שונה, עת התייחסתי לאפשרות כי המתלונן הוא זה שגרם לחבלות שעל הכלבים, במסגרת התזה החלופית אותה ביקש ב"כ הנאשם להציג. טענה זו נדחתה במסגרת אותו דיון וגם כעת דינה להידחות.

גם אם התנהגותו של המתלונן כלפי הכלבים לא היתה ראויה, עד כדי התעללות בהם, טענה אותה דחיתי, עדיין מעשיו אלה של המתלונן רחוקים כמזרח ממערב ממעשיו של הנאשם. הטענה כלפי המתלונן כי בעט בכלבים וגידל אותם בתנאי מחייה לא ראויים אינה יכולה להשתוות למעשים המזעזעים המיוחסים לנאשם, שגרם לחבלות, כוויות וצריבות בגופם של אותם כלבים, דבר שהותיר לא רק בהם צלקות, אלא גם במי שצפה בסרטון ובתמונות המתעדות את אותן חבלות.

אין מקום כלל ועיקר להשוואה בין מעשיו הלכאוריים של המתלונן, אשר כאמור, אינם מתקרבים לדרגת התעללות כלשהי לבין מעשיו של הנאשם. ב"כ הנאשם מבקש להשוות, לצורך הדוגמא, בין מי שגנב ממעסיקו מיליוני דולרים לבין אותו אחד שגנב מעסקו של אותו מעסיק דבר ערך פשוט. היעלה על הדעת כי בדוגמא שהבאתי תישמע טענה כי יש לזכות את מי שגנב ממעסיקו בשל "הגנה מן הצדק" רק משום כך שאותו גנב אחר לא הועמד לדין בגין גניבת אותו פריט בעל ערך פשוט. כשם שטענה זו לא יכולה להישמע בדוגמת הגניבה, כך יש לדחותה על הסף בעניינו של הנאשם.

הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו

70. עבירה נוספת בגינה הועמד לדין הנאשם היא בשל סירובו לפתוח את הדלת לשוטרים שהגיעו לדירתו, תוך שהוא אומר להם "שהוא לא פותח".

ביחס לעבירה זו העיד השוטרי דימטרי סניצר ומעדותו עלה כי הנאשם סירב לפתוח את הדלת על אף שהזדהו כמשטרה וביקשו ממנו לגשת לעינית על מנת שתוצג בפניו תעודת מינוי (עמ' 24 שו' 20-27 לפרוטוקול). העד סניצר אישר כי הנאשם טען בפניהם כי הוא מתקשר למשטרה ואכן עשה כך, אולם

גם בעקבות השיחה למשטרה סירב הנאשם לפתוח את הדלת ועברו כ-10 דקות עד לפתיחתה, כשגם לאחר מכן סירב להתלבש ויצא מהבית כשהוא אינו לבוש (עמ' 24 שו' 28 - עמ' 29 שו' 13 לפרוטוקול).

הנאשם בעדותו בבית המשפט, אישר כי דפקו על דלתו, אולם טען כי הדפיקות היו בעוצמה, תוך הוספת קללות ולטענתו חשב כי מדובר באזרחים ולא שוטרים (עמ' 62 שו' 22-20 לפרוטוקול). גרסה זו של הנאשם אף נטענה על ידו בחקירתו במשטרה (נ/2), שם הוסיף וטען כי לא פתח את הדלת מחשש כי מדובר בפורצים או טרוריסטים (שם שו' 12, 21). הנאשם אף טען כי מיד לאחר השיחה עם המוקד וכשהתברר לו שמדובר בשוטרים פתח את הדלת (שם שו' 16-13).

71. לטעמי, מעשיו של הנאשם לא השתכללו לכלל עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. נראה כי אין חולק כי העובדה שהנאשם לא פתח את דלת ביתו למרות דרישת השוטרים מבססת את היסוד העובדתי של העבירה, שכן הנאשם ביצע את המעשה בהיות השוטרים ובכללם השוטר סניצר בעת מילוי תפקידם.

ואולם, אני סבור כי מתעורר ספק באשר להתקיימות היסוד הנפשי. ליתר דיוק, מתעורר ספק האם הנאשם בעת סירובו לפתוח את הדלת ידע כי אכן מדובר בשוטרים, עובדה שנודעה לו רק לאחר שהתברר לו הדבר למול מוקד 100. במצב דברים זה כאשר השוטרים היו לבושים על אזרחי (ראה עדות השוטר סניצר עמ' 24 שו' 12, 29 לפרוטוקול) והנאשם מתקשר למוקד על מנת לברר את זהותם, נראה כי התנהגותו של הנאשם מעידה על כך כי על אף צעקות השוטרים כי מדובר במשטרה, התעורר בליבו ספק בעניין זה. העובדה כי הנאשם, פעל על מנת לברר את החשד שעלה בליבו והתקשר למוקד, בוודאי אינה יכולה להיזקק לחובתו ולטעמי מעידה על כך שאכן לנאשם לא היה ברור מי נמצא מאחורי דלת ביתו והאם אכן מדובר בשוטרים.

אמנם השוטר סניצר תיאר כי עברו כ-10 דקות עד שנפתחה הדלת (עמ' 25 שו' 5 לפרוטוקול), אולם לא ניתן ללמוד מאמירה זו האם אותן 10 דקות עברו מאז שיחת הטלפון של הנאשם למוקד או מהרגע הראשון בו ביקשו שיפתח את הדלת.

72. לאור הספק באשר לידיעתו של הנאשם, בעת סירובו, כי אכן מדובר בשוטרים אני סבור, כאמור כי היסוד הנפשי לא מתקיים ומשכך לא הוכחה העבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

סוף דבר

73. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות ואת טענות הצדדים אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בעובדה 1 לכתב האישום, ועל כן אני מרשיע אותו בעבירה של התעללות בבעל חיים ב-4 הזדמנויות

שונות.

אני מזכה את הנאשם מהעבירות של התעללות בבעל חיים המיוחסות לו בעובדה 3 לכתב האישום ומהעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, וזאת מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום כ"ג אדר תשע"ז, 21/03/2017 במעמד הנוכחים.

גל שלמה טייב , שופט